

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คงเป็นที่ประจักษ์โดยทั่วไปแล้วว่า มูลเหตุที่ต้องทำให้มีการปฏิรูปการศึกษานั้น ก็สืบเนื่องมาจากสังคมขาดความเชื่อมั่นในระบบการจัดการศึกษา เพราะผลผลิตการจัดการศึกษาไม่ตอบสนองต่อความต้องการของสังคมและท้องถิ่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่รับผลจากการศึกษาไม่มีส่วนร่วมตัดสินใจในการจัดการศึกษาว่าจะให้ผลของการจัดการศึกษามีทิศทางไปในทางใด โดยเฉพาะชุมชนซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับหน่วยงานจัดการศึกษา คือโรงเรียนมากที่สุด แต่ถือว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นเป็นหน้าที่ของโรงเรียน ผู้ปกครองเมื่อส่งบุตรหลานเข้าโรงเรียนแล้วก็ถือว่าหมดภาระในเรื่องการเล่าเรียนของบุตรหลาน และในขณะเดียวกันบางครั้งโรงเรียนก็ขาดความคล่องตัวหรือขาดความเป็นอิสระในการตัดสินใจดำเนินการเรื่องต่างๆ ภายในโรงเรียน เพราะกิจกรรมและแนวทางการดำเนินงานส่วนใหญ่จะถูกกำหนดจากส่วนกลางหรือจังหวัด แล้วส่งไปให้โรงเรียนถือปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้งานหรือกิจกรรมบางอย่างจึงไม่สอดคล้องกับความต้องการของโรงเรียนหรือชุมชน แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ การบริหารงานในลักษณะดังกล่าวก่อให้เกิดความสูญเปล่าในหลายๆ กรณี เช่น งบประมาณ เวลา บุคลากร เป็นต้น

นอกจากนั้นนโยบายต่างๆ ที่กำหนดขึ้นมาพัฒนาการศึกษานั้นเป็นไปอย่างไม่ต่อเนื่องเมื่อเปลี่ยนรัฐบาลหรือผู้นำแต่ละยุคคนนโยบายก็จะเปลี่ยนไปไม่ต่อเนื่องไม่เป็นระบบ ดังนั้นนโยบายที่ดีและมีคุณค่าในบางเรื่องจึงต้องถูกยกเลิกไปอย่างน่าเสียดาย รวมไปถึงขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในท้องถิ่น ดังนั้นจึงทำให้เกิดความซ้ำซ้อนกันในเรื่องหรือใช้ทรัพยากรไม่คุ้มค่าในบางโอกาส

จากเหตุผลและความจำเป็นดังกล่าวจึงต้องมีการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาเคยมีการปฏิรูปการศึกษามาแล้วแต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะปฏิรูปจากส่วนกลางไปสู่ส่วนภูมิภาค ส่วนกลางเป็นผู้คิดให้ส่วนภูมิภาคเป็นผู้ปฏิบัติ ซึ่งทำให้เกิดความล้มเหลวในการเปลี่ยนแปลงในระยะหลังๆ เกิดมีแนวคิดตรงกัน หลงยกระแสว่าหากต้องการให้ปฏิรูปการศึกษาประสบความสำเร็จต้องเปลี่ยนแปลง เริ่มต้นจากส่วนภูมิภาคเข้าไปสู่ส่วนกลาง โดยได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในการออกกฎหมายสนับสนุนและเอื้อต่อการดำเนินงาน

นับว่ามีความสอดคล้องกับหลักการดังกล่าวข้างต้น เพราะขณะนี้เรามีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 เกิดขึ้น โดยเฉพาะมาตรา 39 ได้ระบุว่า

“ให้กระทรวงกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคลและการบริหารงานทั่วไป ไปยังคณะกรรมการและสำนักงานการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง”

นอกจากนั้นมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ยังได้ระบุว่า “ให้หน่วยงานทางการศึกษา ระดมทรัพยากรบุคคลในชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาโดยนำประสบการณ์ ความ

รอบรู้ความชำนาญและภูมิปัญญาท้องถิ่นของบุคคลดังกล่าวมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษา และยกย่องเชิดชูผู้ที่ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษา”

จากมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ทำให้คาดหวังได้ว่า หน่วยงานทางการศึกษาโดยเฉพาะโรงเรียนนั้นจะมีความคล่องตัวในการบริหารงานของโรงเรียนมากขึ้นกว่าเดิมโดยเฉพาะงานวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคลและการบริการทั่วไป และหากได้มีการดำเนินการตามมาตรา 57 แล้ว ก็เป็นที่น่าเชื่อว่าโรงเรียนจะสามารถจัดการศึกษาได้ตรงความต้องการของชุมชนและท้องถิ่นได้อย่างแน่นอน เพราะชุมชนและท้องถิ่นได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาตั้งแต่ต้น

คณะกรรมการสถานศึกษาเป็นคณะบุคคลที่มีความสำคัญที่จะทำหน้าที่กำกับและส่งเสริมกิจการของสถานศึกษาในฐานะที่เป็นองค์กรอย่างเป็นทางการที่จะมีส่วนร่วมร่วมกับชุมชนในการจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนที่เป็นสมาชิกของชุมชน

คณะบุคคลที่ทำหน้าที่ในลักษณะดังกล่าวมีมาตั้งแต่อดีต แต่ลักษณะบทบาทและภารกิจมีความแตกต่างกันไปบ้างในแต่ละช่วง (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2543)

ในอดีตจนถึงพุทธศักราช 2428 ศูนย์กลางการศึกษาอยู่ในชุมชน มีวัด บ้าน ร่วมกันจัดการศึกษา ไม่มีกฎเกณฑ์ระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจนแต่เป็นการตั้งนิตินการที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในสังคมนั้นๆ

พุทธศักราช 2428 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ส่งเสริมให้มีการจัดการศึกษาที่มีระบบระเบียบปฏิบัติที่แน่นอนมากขึ้นและในปีพุทธศักราช 2452 ได้แต่งตั้งกรรมการตำบลประกอบด้วยกรรมการ 3 คน คือ กำนันหรือหัวหน้าตำบล 1 คน เจ้าอุปัชฌาย์วัดซึ่งเป็นเจ้าคณะหมวดในตำบล 1 รูป และแพทย์ประจำตำบล 1 คน มีหน้าที่จัดตั้งโรงเรียน ทำนุบำรุง หาเด็กเข้าเรียน หาครูมาสอนในโรงเรียน เรียกโรงเรียนที่จัดขึ้นนี้ว่า โรงเรียนประชาบาล ซึ่งดำรงอยู่ได้โดยอาศัยทุนทรัพย์ของประชาชน

พุทธศักราช 2524 มีการประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการแต่งตั้งคณะกรรมการสถานศึกษาประจำโรงเรียนประถมศึกษา พุทธศักราช 2525 โดยมีสาระสำคัญที่กำหนดแนวทางการสรรหาจำนวน คุณสมบัติ วาระและการพ้นตำแหน่งรวมทั้งได้กำหนดบทบาทหน้าที่ไว้อย่างชัดเจน

พุทธศักราช 2539 กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการโรงเรียนประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 เนื่องด้วยมีข้อมูลจากผลการวิจัยยืนยันว่าการดำเนินงานของคณะกรรมการศึกษาประจำโรงเรียนประถมศึกษายังไม่เกิดผลสำเร็จเท่าควรทั้งความพร้อมในการดำเนินการ การมีส่วนร่วมในการดำเนินการจัดการศึกษาในโรงเรียนความพึงพอใจในผลงานของตนเอง การให้คำปรึกษาแนะนำแก่โรงเรียนในการกำหนดแนวทางในการพัฒนา ฯลฯ ประกอบกับมีกระแสความต้องการให้คณะกรรมการประจำโรงเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของเรียนมากขึ้น

พุทธศักราช 2540 มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการของโรงเรียนประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 เพื่อให้เกิดผลการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรม กระทรวงศึกษาธิการและคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงได้จัดการประชุมทางไกล เรื่องบทบาทคณะกรรมการโรงเรียนประถมศึกษาตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ซึ่งเป็นการจัดประชุมสัมมนาผู้บริหารโรงเรียนและประธานคณะกรรมการโรงเรียนพร้อมกันทั่วประเทศ ผ่านสถานีวิทยุโทรทัศน์ประเทศไทยช่อง 11 และวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยที่มีการถ่ายทอดเสียงทั่วประเทศเมื่อ 30 พฤษภาคม 2541

หลังจากคณะกรรมการโรงเรียนประถมศึกษาได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาร่วมกับโรงเรียน ได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางดำเนินการปฏิบัติงานของคณะกรรมการโรงเรียน ในส่วนโครงสร้างของคณะกรรมการโรงเรียนเป็นไปตามระเบียบที่กำหนดไว้ แต่การปฏิบัติงานของคณะกรรมการโรงเรียนยังเน้นด้านการสนับสนุนการดำเนินงานของโรงเรียนมากกว่าการกำหนดนโยบายและการร่วมมือในการพัฒนาการเรียนการสอน จากผลการวิจัยดังกล่าวประกอบกับมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่เน้นหลักการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของชุมชน กระจายอำนาจในการจัดการศึกษา รวมทั้งการพัฒนาองค์กรชุมชนให้มีความเข้มแข็งสามารถพึ่งพาตนเองได้และสามารถจัดการศึกษาในชุมชนได้ ทำให้กระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2543 เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2543 ที่เน้นการมีส่วนร่วมของบุคคลในชุมชนหลายฝ่ายให้เข้ามามีส่วนร่วมกับโรงเรียนในการจัดการศึกษาของชุมชนและเป็นระเบียบคณะกรรมการสถานศึกษาฉบับแรก ที่กำหนดให้ผู้หญิงสามารถเข้ามามีบทบาทในทางเป็นกรรมการสถานศึกษาทำให้ผู้หญิงมีโอกาสมากขึ้นในการทำงานให้ชุมชนและโรงเรียน รวมทั้งทำให้คณะกรรมการสถานศึกษามีบทบาทมากขึ้นในการจัดการศึกษาของท้องถิ่นและจะมีบทบาทมากขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะเมื่อมีการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้ อย่างเต็มรูปแบบในปีพุทธศักราช 2545

ปัจจุบันเมื่อมีการประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2543 ซึ่งมีคณะกรรมการสถานศึกษาที่จะเข้ามามีส่วนร่วมกับโรงเรียนที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานมากขึ้น การจัดการศึกษาที่เน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนจึงนับวันแต่จะมากและเพิ่มพูนขึ้นตามลำดับ แต่เนื่องจากการสรรหามุคคลเข้ามาเป็นกรรมการสถานศึกษาขาดการพิจารณาไตร่ตรองถึงคุณลักษณะที่เหมาะสม คณะกรรมการที่ได้รับคัดเลือกเข้ามานั้น ขาดความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา จึงทำให้เกิดปัญหาให้กับผู้บริหารโรงเรียน อันส่งผลถึงการจัดการศึกษาในอนาคตที่คณะกรรมการสถานศึกษาจะต้องมีบทบาทตามความประสงค์หรือความคาดหวังของสังคม ฉะนั้นในการพิจารณาว่าคุณลักษณะหรือบทบาทใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมนั้น ผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการโรงเรียนและผู้นำชุมชนซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในการจัดการศึกษาร่วมกับกรรมการสถานศึกษาสามารถพิจารณาคุณลักษณะของกรรมการ

สถานศึกษา ซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามสภาพส่วนตัวและขนาดของโรงเรียน สามารถเห็นได้ทั้งคุณลักษณะของกรรมการสถานศึกษาที่เป็นอยู่จริงและคาดหวังว่ากรรมการสถานศึกษาในความคิดที่พึงประสงค์ของตนควรเป็นคุณลักษณะใด จึงจะทำให้การจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วมเกิดประสิทธิภาพ (ประกอบ คุณณรงค์และคณะ, 2532)

จังหวัดพิจิตร เป็นจังหวัดที่มีสภาพทางภูมิศาสตร์ สภาพทางเศรษฐกิจ ความเป็นอยู่และสภาพการศึกษาของคนในชุมชนแตกต่างกัน มีจำนวนโรงเรียนประถมศึกษา 365 โรงเรียน ซึ่งสภาพดังกล่าวอาจทำให้ความคิดเห็นและมุมมองเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษามีความแตกต่างกันไปได้

อย่างไรก็ตาม หากได้มีการศึกษาถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามทฤษฎีของผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชนแล้ว ความคิดเห็นเหล่านี้ย่อมเป็นประโยชน์และอาจใช้เป็นแนวทางในการตั้งข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานต่อไปภายหน้าได้เป็นอย่างดี

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามทฤษฎีของผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร เพื่อประโยชน์ในการสรรหาคัดเลือกที่จะมารับหน้าที่กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการศึกษาของโรงเรียนต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามทฤษฎีของผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิจิตร
2. เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามทฤษฎีของผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหา
การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามทฤษฎีของผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิจิตร ใน 3 ด้าน คือ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านความรู้ความสามารถและด้านการแสดงบทบาทหน้าที่

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 365 คน ครูวิชาการ จำนวน 365 คน และผู้นำชุมชน จำนวน 365 คน จากโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร รวมทั้งสิ้น 1,095 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้จากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) แล้วสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 549 คน จำแนกเป็นผู้บริหาร จำนวน 183 คน ครูวิชาการ 183 คนและผู้นำชุมชน จำนวน 183 คน รวมทั้งสิ้น 1095 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

3.1.1 ตำแหน่งหน้าที่

3.1.1.1 ผู้บริหารโรงเรียน

3.1.1.2 ครูวิชาการ

3.1.1.3 ผู้นำชุมชน

3.1.2 ขนาดโรงเรียน

3.1.2.1 ขนาดเล็ก นักเรียน 1-120 คน

3.1.2.2 ขนาดกลาง นักเรียน 121-300 คน

3.1.2.3 ขนาดใหญ่ นักเรียน 301 คนขึ้นไป

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการ

สถานศึกษาชั้นพื้นฐานตามทรรณะของผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชน ในด้านความเป็นผู้นำ ด้านความรู้ความสามารถและด้านการแสดงบทบาทหน้าที่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการกำหนดเป้าหมายการสรรหาคัดสรรที่จะเข้ามาทำหน้าที่เป็นกรรมการสถานศึกษาชั้นพื้นฐานต่อไป

เป็นข้อมูลในการพัฒนากรรมการสถานศึกษาชั้นพื้นฐานให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์เพื่อเป็นการนำไปสู่การจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างมีคุณภาพในอนาคต

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิจิตรมีทรรณะต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาชั้นพื้นฐานแตกต่างกัน

2. ผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชน ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก มีทรรณะต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์แตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ หมายถึง คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามทัศนะผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชนมีความประสงค์จะให้เป็นการกรรมการที่มีคุณสมบัติทางการจัดการศึกษาในด้านความเป็นผู้นำ ด้านความรู้ความสามารถและด้านบทบาทหน้าที่ ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ความเป็นผู้นำ หมายถึง เป็นผู้มีเหตุผล มีความเสียสละ มีความรับผิดชอบ มีไหวพริบและความสามารถในการวินิจฉัย การยอมรับและแก้ไขตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และกล้าแสดงความคิดเห็น มีความสามารถในการกระตุ้นและนำผู้อื่น สามารถสื่อความหมายให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนต้องการและมีความสามารถตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ความรู้ความสามารถ หมายถึง ความสามารถในการประยุกต์ความเชี่ยวชาญ หรือความสามารถในการใช้ความรู้ทักษะในการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.3 การแสดงบทบาทหน้าที่ หมายถึง การกระทำหน้าที่ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2543

2. กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง กรรมการโรงเรียนประถมศึกษาที่ตั้งขึ้นตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2543

3. ทรรศนะ หมายถึง ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูวิชาการและผู้นำชุมชนที่มีต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

4. ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการโรงเรียนหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร

5. ครูวิชาการ หมายถึง ครูผู้สอนที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่หัวหน้าวิชาการโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร

6. ผู้นำชุมชน หมายถึง ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ในพื้นที่ที่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตรตั้งอยู่

7. โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิจิตร